

Satranç Tahtası 2

– SönmezKORKMAZ · 31 Mart 2026

- Taşlar Konuşuyor -

Önce iç dünya doğruldu.

Beyaz şah konuştu:

“beni güç sanmayın,

ben insanın korunması gereken yanı.

Koşmadan usulca yürüyen tarafı.

Bu oyunda şah vazgeçilmez görünür.

Ben bir benliğim.

Bir karelik hakkım var,

ama bütün oyun bende ölür bende büyür.”

Beyaz vezir gülümsedi yanında.

Gülüşünde arzu var,

akıl vardı.

Biraz da kendini fazla seven bir parlıtı.

“Ben en büyük isteğim,” dedi.

“Hem zihin, hem ihtiras, hem de plan.

Bir insanda en uzak kareye

varmak isteyen ne varsa en kısa yoldan o benim.

Beni iyi kullanırsan kaderi eğerim,

kötü sürersen beni

bir hamlede tüketirsin kendini.”

Kaleler ağır konuştu.

Taş gibi değil,

yıllarca susmuş omurga gibi.

“Biz dayanıklıyız,” dediler.

“İç kaleyiz, savunmayız,

yıkılmamak için kurduğun sert düzeniz.

İnsan bazen saldırarak değil,

kapanarak hayatta kalır.

İşte o kapanışta herkes bizi tanır.”

Filler çaprazdan geldi.

Yüzleri yoktu sanki,

yalnız yürüyüşleri vardı.

“Biz tutkuyuz,” dediler.
“Ama düz gitmeyiz.
Çünkü gerçek tutku hiçbir zaman
kapıdan girmez;
çapraz keser,
bir ömrü bir bakışa kul eder,
bir sözle yıllar geçer.
Aynı zamanda sezgiyiz.
Herkes bir yolu görür,
biz eğik gelen kader çizgisini.”
Atlar dayanamadı.
Birden sıçradılar söze.
“Biz hırsız,” dediler.
“Ama hırsız gibi değil.
Hırs gibi hırsız.
Atlarız.
Kuralları dümdüz ezmeden,
üzerinden sıçarız.
Cesaret dediğiniz şeyin
göğüste çarpan sabırsız biçimleri.
Çok şey kaybeder bizi sürmeyen ileri.
Fazla süren de düşünmeli.”
Piyonlar en son konuştu.
Küçük seslerle.
Yorulmuş ama kopmamış bir halk gibi.
“Bizi kimse sevmez,” dediler.
“Çünkü biz büyük görünmeyiz.
Biz gündelik emek,
küçük umut,
yarım kalmış heves,
ekmeğe giden yol,
sabah kalkıp yine devam etme mecburiyeti.
Kimi zaman da kimsenin adını anmadığı iç yara.
Ama unutmayın:
en son çizgiye ulaşan da biz oluruz bazen hayat tahtanda.”
Sonra dış dünya kımıldadı.
Siyah şah başını kaldırdı:
“Ben kaderim,”
“Bana kızabilirsiniz ama dışarı çıkamazsınız.”

Ben sizin seçmediğiniz ama içinde yürüdüğünüz
büyük düzenim.”
Siyah vezir usulca yaklaştı.
Çok parlaktı.
“Ben dünyanın aklıyım,” dedi.
“Yalnız baskı değilim;
cazibeyim, oyun bilgisi, sistem severim.
İnsanı kendi isteğiyle kendi aleyhine bile yürüten
büyük cevherim.”
Siyah kaleler konuştu sonra:
“Biz duvarız.
Kuralız.
Kurumuz.
Kapılar yüzüne açık görünür ama,
bazı eşikleri biz savunuruz.”
Siyah filler uzaktan eğildi:
“Biz görünmez etkileriz.
Aileden gelen çizgi,
soy, ideoloji, çağın sesi.
Uzaktan işleyen baskı.
Sana değmeden yön değiştirten görünmez şeyler:
İdeler.”
Siyah atlardan biri güldü.
“Keder bazen düz gelmez.”
Bir anda sıçrayarak göründü.
“Kayıplar, hastalıklar, kazalar ve ihanet,
tam alıştığın yerden atlayan darbeleriz biz.”
Siyah piyonlar ise çok tanıdık.
Kimse yüzlerine bakmaz ama
hep oradaydılar.
“Biz küçük engelleriz,”
“Yorgunluk, insanların bakışı,
gündelik kırılma, eksik maaş,
yanlış söz, inceden aşağılanma,
çabuk unutulmaz küçük sürtünmeler oysa.
Ve büyük oyunlar çoğu zaman
bizim üstümüzden geçerek sertleşir.”
Bu oyunda
taş dediğin şey

yalnız tahtada duran nesne değil.
Taş,
içimizde yürüyen kuvvetin şeklidir.